

Dit artikel is exclusief voor jou als abonnee van De Limburger te lezen

Opinie: Limmel biedt met een eigen wijkplan Maastricht een kans voor open doel

Vandaag om 11:45 door Joos Philippens

*De nederzetting Beck bij Limmel aan de Maas.
Afbeelding: Peter Schols*

Een feelgoodplan voor een nieuw, leuk stuk Maastricht. Een gouden kans voor de gemeente zou je denken. Maar die reageert vooral terughoudend.

Wat wil je nog meer? Betrokken burgers die vol passie een plan maken waar een gerenommeerde stedenbouwkundige enthousiast van wordt. Veel groen, duurzame woningen, een 'uitwaaioplek' aan de Maas, wandel- en fietsroutes, een bezoekerscentrum van het aangrenzende buitengebied. Inkoppen die voorzet, zou je denken.

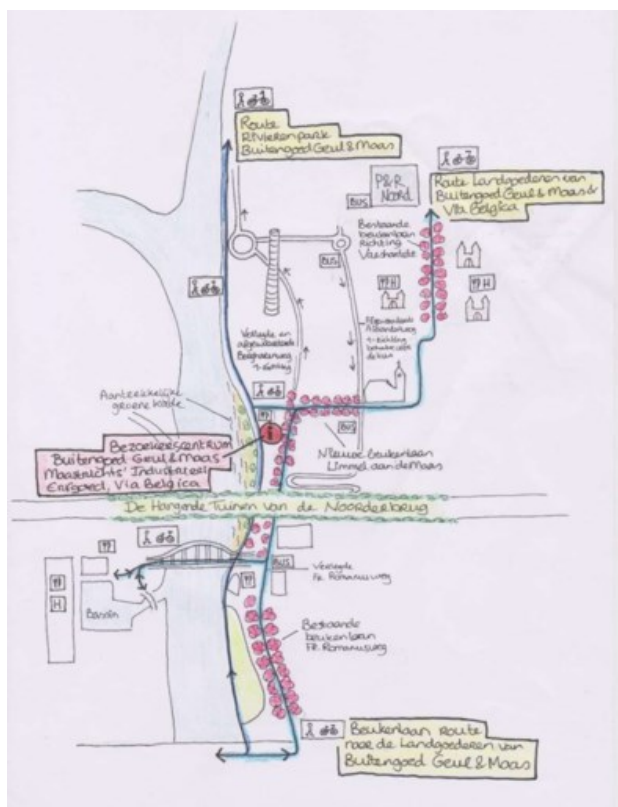
Groene droom

Het afgelopen jaar hield wethouder Gert-Jan Krabbendam de boot af voor woningen. Die zouden te duur zijn vanwege de sanering van de vervuilde oud-fabrieksterreinen Zinkwit en Trega. Er kan beter een groot park met zonnepanelen komen, een park-and-ride plus

en Mega. Er kan beter een groot park met zonnepanelen komen, een park and ride plus een carwash waar de gemeente mee in de maag zit. Allemaal zeer belangrijke zaken natuurlijk. Voor die 'groene' droom wordt Limmel aan de Maas een tikje opgeofferd.

Lees ook: Meer dan wonen alleen in Limmel aan de Maas
(https://www.limburger.nl/cnt/dmf20201006_00178972).

Stadsbelang, doceert de wethouder. Dat wil hij bij Gods gratie best combineren met een vleugje Limmels belang; in een mixplan van functies, dus ook met woningen. Tot twee keer toe kreeg hij de gemeenteraad vrij nipt mee, om alle opties open te houden. De opdracht voor een raamplan ging naar de Rotterdamse stedenbouwkundige Franz Ziegler.

Het plan van de wijk Limmel. Foto: Buurtnetwerk Limmel

Deze praatte met de bewoners van Limmel, drie avonden lang, en raakte onder de indruk. Hun plan noemt hij 'een prachtige menukaart van ideeën', zelf droomt Ziegler van een visrestaurant en steiger aan de Maas, bij de nederzetting Beck. De gedachte om tussen de wijk en de rivier zonnepanelen en parkeerplaatsen aan te leggen acht hij achterhaald.

Zie ook: Stedenbouwkundige Franz Ziegler enthousiast over het feelgood-bewonersplan 'Limmel aan de Maas'
(https://www.limburger.nl/cnt/dmf20201207_95301866).

Opmerkelijk dat een ingehuurd stedenbouwkundige zich zo duidelijk uit richting zijn opdrachtgever, de gemeente. Die heeft de keuze om boos op hem te worden of de

kwaliteit van zijn argumenten te wegen.

Formeel

Dat laatste verdient de voorkeur. Limmel heeft in feite een plan van 'stadsbelang' geproduceerd, met een fraaie ontsluiting van dit stuk Maastricht naar het buitengebied. Het lijkt het onderzoeken meer dan waard, ook omdat in de woningmarkt alle seinen op groen staan. Wil Maastricht op deze cruciale plek echt liever iets doods als parkeren en zonnepanelen? De eerste gemeentelijke reactie op het wijkplan is uiterst formeel, straalt geen flintertje passie uit.

Plan voor Limmel aan de Maas uit 2010. Foto: Sjoerd Soeters

De gemeente wil de inwoners meer bij het beleid betrekken. Ze heeft een burgerbegroting bedacht waarbij burgers kleine projecten kunnen indienen voor in totaal 300.000 euro. Leuk, maar niet het echte werk. Het project in Scharn is wel zo'n voorbeeld van burgerparticipatie pur sang. Daar heeft de gemeente ingestemd met een plan van bewoners voor een parkje, in plaats van mogelijk een parkeerplaats. Deze aanpak kan tot voorbeeld strekken voor het vele malen grotere plan Limmel aan de Maas. De bal ligt zo wat op de doellijn. Stad en wijk moeten hem samen proberen in te koppelen.